

for Fiskeriets og reelt ogsaa for Søfartens Vedkommende afviste 8 Timers Dagen med den Motivering, at „Forskellighederne indenfor de enkelte Lande er saa store, at en almen Definition ikke kan opstilles, men maa overlades til hvert Land for sig“ — saaledes lyder Ordene. Paa samme Maade maa vi da, hvilket jeg vil hævde i Modsætning til den ærede foregaaende Taler, ganske sikkert have Lov til paa Basis af en objektiv og ædruelig Fremstilling at afvise et Lovgivningsarbejde for vor Industri og vort Haandværk som uforeneligt med vore specielle Vilkaar, disse Vilkaar, som vi enten maa respektere eller ogsaa gøre os klart, at vort Folk i vid Udstrækning maa forberede sig paa kronisk, paa permanent Udvandring. Jeg er ganske uenig med den ærede foregaaende Taler i hans overordentlig faste og bestemte Meninger paa dette Omraade, idet jeg blandt andet vil henvise til, at Japan i selve Konventionen — altsaa inden denne endnu er naaet frem til Ratifikation, men kun vedtaget derovre af de dertil beskikkede Repræsentanter — paa Konferencen har faaet Bestemmelser ind, der tager vidt Hensyn til dette Lands særlige Forhold.

Det er jo alt blevet fremført her, blandt andet af den ærede Ordfører for Venstre (Søren Qvist), og det fremgaar ogsaa tydeligt af Bemærkningerne til Lovforslaget, at vi ganske vist har en Pligt til at fremsætte og behandle disse Lovforslag, men derimod ingen Pligt til at vedtage dem. Men naar vi, hvad mit Parti, det konservative Folkeparti, absolut maa tilraade, afviser dette Lovforslag, da vil det sikkert ikke være af Vejen at give en Redegørelse, hvoraf baade vor gode Villie og vor Uformuenhed til at opfylde disse Krav vil fremgaa. En saadan Redegørelse vilde for saa vidt falde i god Traad med den Beretning, som Etatsraad Glückstadt aflagde om Danmarks økonomiske Forhold for Bryssel-Konferencens halvofficielle Forum. Jeg er ganske sikker paa, at vi her ved vil bidrage til ikke blot at skabe nogen Klarhed over og Forstaaelse af vore egne økonomiske Forhold, men ogsaa til at skabe et sundere internationalt økonomisk Grundlag, end det synes at være lykkedes den meget omtalte Washington-Konference at skabe, om hvilken Konference

jeg dog vil tillade mig at mene, man tør sige, at den baade har været hastig og forhastet.

Men mit Parti har ogsaa en anden principiel Grund til at afvise dette Lovforslag. For den, der fra første Færd af har været opmærksom paa de Forudsætninger, under hvilke Washington-Konferencen kom i Stand, som har fulgt Forhandlinger og Vedtagelser, maa det staa klart, hvorledes den hele Sag meget hurtigt kom til at belyse det vitterlige Forspring, vi her til Lands i social-politisk Henseende, ja, jeg betænker mig ikke paa at sige ogsaa samfundsmæssig og med Hensyn til rent menneskelig Udvikling, har overfor de allerfleste af de Stater, der deltog i denne Konference. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, men jeg vil nøjes med at fremhæve det første Formaal, som Fredstraktaten, der jo danner Grundlaget for disse Konferencer, opstiller for de internationale social-politiske Bestræbelser, disse Bestræbelser, der altsaa nu skal sættes i Scene. Dette Formaal er tidligere fremhævet fra dette Sted af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Trier), men rigtignok fortolket paa en noget anden Maade, end jeg vil tillade mig. Det ærede Medlem Hr. Trier sagde nemlig, at Formaalet var, at Arbejdsforholdet overalt skulde underkastes en mere ideel Betragtning, at Arbejdet altsaa ikke skulde betragtes som en blot og bar Handelsvare. Det forekommer mig, at dette sigter paa Forhold, som vi overhovedet ikke behøver at diskutere her til Lands. Jeg ser heri en Opfordring til ikke at betragte Arbejdsforholdet ud fra et rent Slavesynspunkt, og jeg vil gerne til Belysning af de Forhold, jeg mener, at dette tager Sigte paa, anføre et lille karakteristisk Eksempel fra det amerikanske Arbejdsliv. En hjemvendt Amerikaner, der har været ansat ved et større Entreprenørfirma derovre, har meddelt mig, at naar de skulde have udført et større Anlæg, maaske ude i Bjergene, og dertil skulde bruge en større Arbejdskraft, skrev de til et stort Kompagni i en af de større Byer: Vil De være saa venlig omgaaende at sende os en Waggon Italienerne! Det er denne Opfattelse af Arbejdsforholdet, som man i øvrigt finder ikke blot i Ame-